

Κι άφου πιά τότε θά 'ναι άργά νέες χίμαιρες νά πλάσεις
 ή άκόμη μιá έπιπόλαιη και συμβατική χαρά,
 θ' άνολλεις τό παράθυρο για τελευταία φορά,
 κι έδη τη ζωή κοιτάζοντας, ήρεμα θά γελάσεις.

ΚΡΙΤΙΚΗ

Δέν είναι πιά τραγουδι αυτό, Δέν είναι άχός
 άνθρωπινος. 'Ακούγεται νά φτάνει
 σάν τελευταία κρυγή, σ'ά βάθη της νυχτός,
 κάποιου πόχει πεθάνει.

ΠΑΙΔΙΚΟ

Τώρα ή βραδιά,
 γλυχιά που φτάνει,
 θά μου γλυκάνει
 και την καρδιά.

Τ' άστέρια έχει
 θά δω, θά νιώσω
 οι άνθρωποι πόσο
 είναι κακοί.

Κλαίοντας θά πω:

«"Αστρα μου, άστράκια,
 τ' άλλα παιδάκια
 θά τ' άγαπώ.

»"Ας μέ χτυπούν·
 πάντα κι άκόμια.
 Θά 'μαι τό χόμα
 που τό πατούν.

η"Αστρα, καθώς
 ήστρο και χρίνο,
 έτσι θά γίνει
 τώρα καλός.»

Θέλω νά φύγω πιά άπό δω, θέλω νά φύγω πέρα,
 σέ κάποιο τόπο άγνωριστο και νέο,
 θέλω νά γίνει μιá χρυσή σκόνη μέσ σ'όν αιθέρα,
 άπλό στοιχείο, έλεύθερο, γενναίο.

Σ'άν όνειρο νά φαίνονται άπαλό και νά μιλούνε
 έως την ψυχή τά πράγματα του κόσμου,
 ώραϊα νά 'ναι τά πρόσωπα και νά χαμογελούνε,
 ώραϊος άκόμη ο ίδιος έαυτός μου.

Σκοτάδι τόσο έχει μπροει νά μην υπάρχει, θεέ μου,
 στη νύχτα, στην άπόγνωση τών τόπων,
 σ'ό φοβερό σπρέωμα, στην ώρμη του άνέμου,
 σ'ά βιέμματα, σ'ά λόγια τών άνθρώπων.

Νά μην υπάρχει τίποτε, τίποτε πιά, μιá λίγη
 χαρά και ίκανοποίηση νά μένει,
 κι όλοι νά λένε τάχα πώς έχουν για πάντα φύγει,
 όλοι πώς είναι τάχα πεθαιμένοι.

[ΒΡΑΔΥ]

Τά παιδάκια που παίζουν σ' άνοιξιάτικο δελι
 —μιá ίαχή μακρυσιμένη—,
 τ' άράαι που λόγια μέ τών ρόδων τά χελίη
 ψιθυρίζει και μένει,

τ' ἀνοιχτά παραθύρια πού ἀνασαίνουν τὴν ἄρα,
ἢ δειανή χάμαρά μου,
ἕνα τραῖνο πού θά 'ρχεται ἀπὸ μιὰ ἀγνωστή χώρα,
τὰ χαμένα ὄνειρά μου,

οἱ χαμπάνες πού σβήγουν, καὶ τὸ βρόδου πού πέφτει
δυσόνα στὴν πλάη,
στῶν ἀνθρώπων τὴν ὄψη, στ' οὐρανοῦ τὸν καθρέφτη,
στὴ ζωή μου τῶρα δαη...

ΕΛΕΓΓΙΑ: ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΕΙΡΑ

ἜΩ Βενετία, πόλις ἀπὸ χρυσάφι κι ἀπὸ σιδήρο,
χαρόνα στὴ λαμπρότητα τῆς Ἀδριατικῆς,
Μέγα Κονάκι, Ἴεφυρα τῶν Στεναγμῶν, Πιάτο,
ὦ θυμησθ' ἀνεξάδευκτη μιὰς ἐμβαλωτικῆς
νύκτας, πού περιπάτησα στὴ μυθικὴ πλατεία
τοῦ Ἁγίου Μάρκου, μπρὸς εἰς τὸ παλάτι τῶν Δουκῶν,
ἀκούοντας νὰ σφυρηλατοῦν τὶς ἄρες μιὰ μιὰ
τὰ χάλκινα ὀμοιώματα τῶν δύο στρατιωτῶν —

πόσο πλᾶγι σου φαίνονται μικρὰ καὶ χωρὶς βάθος
τὰ αἰσθήματα πού μᾶς κρατοῦν ἀκόμη ἔδω στὴ γῆ,
ἐφήμερος ἡ λυπηρὰ μας, ἀταίριαστο τὸ πάθος,
ὦ σίωνία παράδοση τοῦ κάλλους καὶ πηγῆ!

ΗΛΥΣΙΑ

(Τόσο πολὺ τὰ σώματα κουράστηκαν,
πού ἐάνυισαν, ἐκόπηκαν στὰ δύο.)
Κι ἔφυγαν οἱ ψυχές, πατοῦνε μόνες τῶν,
ἀργά, τὴ γλῶσσι σὰν ἀνοιχτὸ βιβλίο.

(Τὰ σώματα κυλοῦν χάμου, συσπείρονται
σπερβλωμένα.) Καὶ φαίνονται στὸ βάθος,
τριαντάφυλλα κρατῶντας, νὰ πηγαίνουνε
μὲ τ' ὄνειρο οἱ ψυχές καὶ μὲ τὸ πάθος.

(Χῶμα στὸ χῶμα γίνονται τὰ σώματα.)
Μὰ κεῖθε ἀπ' τὸν ὀρίζοντα, σὰν ἤλιοι
δύουν οἱ ψυχές, τὸν οὐρανὸ πού φόρεσαν,
ἢ σὰν ἀπλὰ χαμόγελα σὲ χεῖλην.

Ἐχελαδοῦσαν
 πουλιά, πετώντας
 ὄλο πιό πάνω.

Τ' ἄβηθ εὐοδοῦσαν.
 Κι εἶπε ἀπορώντας:
 «Πῶς νά πεθάνω;»

ΚΑΝΑΡΗΣ

Κάποιο δαιμόνιο
 τὸν εἶχαν στείλει.

Ἔγινε ἀχελύι
 κόσμου τοῦ ἔπνοει.

(Ἦρωες Χρόνοι!)

Καὶ πῶς εἰμίλει
 μὲ τὸ φριτὶλ,
 μὲ τὸ τρομπόνι!

Τὸ πέρασμά του,
 μὴγνυμὰ κρύο
 μαύρου θανάτου.

Κι εἶχε τὸ θεῖο
 χέρι τοῦ φλόγα
 κράταε κι εὐλόγα.

BYRON

Ἐνώσεν ὅτι
 τοῦ ἦσαν οἱ στίχοι
 ἄχαρη τύχη
 καὶ ματαιότη.

Ἡ ὄρμη του ἦ πρώτη
 πιά δὲν ἀντήγει,
 ἀλλὰ, στὰ τεῖχη,
 ἐνδοξὴ νύκτι.

Ἴνουνται οἱ γέροι
 γαῦροι. Θὰ ὄρμησει
 ἀνδρῶν λουλούδι.

Κι ὁ Μπαίρον ξέπει
 πῶς νά τὸ ζήσει
 τὸ θεῖο Τραγούδι.

ΣΑΤΙΡΕΣ

ΣΤΟ ΑἶΓΑΜΑ ΤΗΣ ΕΝΕΥΘΕΡΙΑΣ ΠΟΥ ΦΩΤΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Αευτεριά, Αευτεριά, σχίλει, δαγκώνει
 τοὺς οὐρανοὺς τὸ στέμμα σου. Τὸ φῶς σου,
 χωρὶς νά καίει, τυφλώνει τὸ λαό σου.
 Πεταλοῦδες χρυσές οἱ Ἀμερικάνοι,
 λογαριάζουν πόσα δολάρια κἀνεὶ
 σήμερα τὸ ὑπερούσιο μέταλλό σου.

Αευτεριά, Αευτεριά, θὰ σ' ἀγοράσουν
 ἔμποροι καὶ κοινόφρονα κι ἔβραϊοι.
 Εἶναι πολλὰ τοῦ αἰῶνος μας τὰ χρέη,
 πολλὰς οἱ ἀμαρτίες, ποὺ θὰ διαβάσουν
 οἱ γενεές, ὅταν σὲ παρομοιάσουν
 μὲ τὸ πορτραῖτο τοῦ Donian Gray.

Αευτεριά, Αευτεριά, σὲ νοσταλγοῦνε,
 μαχητὰ δάστη, ρηγιαγμένοι κῆτροι,

ὅσοι ἄνθρωποι προσδέχονται τῇ λύτῃ
σὺν ἑταίρῳ τοῦ ἀγῶνος, καὶ μοχθοῦνε,
καὶ τῇ ζωῇ τους ἐξακολουθοῦνε,
νεκροὶ τοῦ ἡ καθιέρωσις τοὺς λείπει.

Εἰς ἈΝΔΡΕΑΝ ΚΑΒΒΟΝ

Ὁ μεγάλε Ζακύνθιε,
τῶν ὠδῶν σου τὰ μέτρα,
ὕψηλά, σοβαρά,
τοὺς ἀγῶνες ἐκάλυπτον
ἐκτεταμένους.

Τῆς δουλείας τὰ βάρβαρα
σκατάδια κατεξέσχισεν,
ὅταν ἐγράφῃ πύρινος,
ἡ ἀσπραπὴ τῶν ὄπλων
(καὶ ἡ ἀρετὴ σου).

Ὁς ἦλθες, ἀναβὰν
τὸν Ὀλυμπον, ἐστάρθη
πάνω εἰς γυμνά χωράφια,
εἰς ἀθλοισιμένα ἐρείπια,
γνώριμον κλέος.

Ἀλλὰ τὸ θεῖον ἔκκουσμα
ἡ φωνή σου δὲν εἶναι
τώρα πλέον. Μᾶς ἔρχεται
μακρινός καὶ παρὰταίριος
ἦχος τυμπάνου.

Ὁδόκηρος αἰῶν,
χειμάριος, τὴν Ἑλλάδα,

παράγμενος, ἐσάρωσεν
ἀπὸ τὰ ἰδανικά σου.
τὴν οἰκουμένην

Κράτει λατῶν, ὦ γέροντα,
τὴν ἐπιτύμβιον πλάκα.
Τὸ πεπαιδευμένον σου
τραγοῦδι κράτει. Φύγε,
παράτησόν μας.

Ἡ, ἀν προτιμᾶς, ἐξύμνησον,
ἀντίς γεγυμνωμένων
ἐμφῶν, ὅσα μαστίγια
πρὸς θρίαμβον ἐπισείονται
τῶν καφετείαν.

Ἴππους δὲν ἐπιβαίνουσι,
ἀμὴ τὴν ἐξουσίαν
καὶ τοῦ λαοῦ τὸν τράχηλον,
ἰδοῦ, μάχονται οἱ ἥρωες
μέσα εἰς τὰ ντάσιγκ.

Τίς δάφνες τοῦ Σαργάριου
ἡ Ἐλευθερία φορέσασα,
γοργὰ ἀπὸ μίαν χεῖρα
σ' ἄλλαν πρεσβᾶ καὶ σύβεται,
δούλη στρατῶνος.

Καθώς, όταν τὴν εὐκόλον
 λείαν ἀποκομίσει,
 φεύγει, διατάζει, κι ἔπειτα
 σὲ μιὰ γραμμὴν ἐλίσσεται
 παῖθος μυρμηγκῶν,
 μεγάλα προπορεύονται
 ἔντομα, μέγα φέροντα
 βάρος, ἀκοιουθοῦσι,
 μὲ φορτίο ἐλαφρότερο,
 μικρότερα ἄλλα,

καὶ δὲ βλέπουν στὸ πλάγι τους
 τὸ παιδάκι τοῦ στέκει
 νὰ γελᾷ τὸν ἀγῶνα των,
 καὶ δὲ βλέπουν ὅτι ὕψωσε
 τώρα τὸ πέλμα
 οὐτῶ τὴν χώραν νέμεται
 ἢ στρατιὰ τῆς ἥπτης,
 τοῦ λαοῦ τὴν ἀπόφασιν,
 ἀτεγκτον, φοβερὴν,
 περιφρονοῦσα.

Ἄλλὰ τί λέγω; Θρήνησε,
 θρήνησε τὴν πατρίδα,
 νεκρὰν ὅπου σκυλεύουν
 ἀλλοφρονοῦντα τέκνα τῆς,
 ὦ Ἄνδρα Κάλβε.

Μικρὰν, μικρὰν, κατάρτυστον
 ψυχὴν ἔχουν αἱ μᾶζαι,
 ἰδιοτελεῖ καρδίαν,
 καὶ παρειαὺ ἀναίσθητον
 εἰς τοὺς κολάφους.

ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ

Φθονῶ τὴν τύχη σας, προνομιούχα
 πλάσματα, κοῦκλες ἰαπωνικῆς,
 Κομπά, πόδινα μέλη, τῆλαστικῆς
 γραμμῆς, μεταξῶτά, διαφανῆ ροῦχα.
 Ζωὴ σας ὄλη τὰ ὄρατα σας μάτια.
 Στὰ χεῖλη μόνο οἱ λέξεις τῶν παθῶν.
 Ἔνα ἔχει ὄνειρο: τὸν ἀγαθὸν
 ἄντρα σας καὶ τὰ νόμιμα κρεβάτια.
 Χορὸς ἡμιπαθῆνων, δυο δυο,
 μὲ ἀνύγιστο τὸ σῶμα, θραιβικὰ,
 ἐπίσημα καὶ τελετουργικὰ,
 πηγαίνετε στὸ ντάνοιγκ ἢ στὸ ὠδειο.

Ἐκεῖ ἀπειράριθμες παίρνετε πόδες
 Σὺν τῇ σεδῆνῃ πρὶν ρομαντικῆς,
 αἰῶριο πανηγύεις, ὄσο προχτές,
 ἀκούοντας τὴ «Valenzia», οκαμπρόζες.

Ἔνα διάστημα παίζετε τὸ τέρας
 μὲ τὰ τέσσερα πόδια κοληητά.
 Τρέχετε καὶ διαβάζετε μετὰ
 τὸν ὁδηγό σας «διὰ τὰς μητέρας».

Ὁ, νὰ μπορούσε ἔτσι κανεὶς νὰ θάλλει,
 μέγα ρόδο κάποιας ὄρας χρυσῆς,
 ἢ νὰ βυθομετρούσατε καὶ σεῖς
 μὲ μία φουρκέτα τ' ἔδειο σας κεφάλι!

Ἄτιθασα μέλη, διαφανῆ ροῦχα,
 γλοιώδη στόματα ὑποκριτικά,
 ἀνυποψίαστα, μηδενικά
 πλάσματα, καὶ γι' αὐτὸ προνομιούχα...

ΟΝΟΙ ΜΑΖΙ ...

“Όλοι μαζί κινούμε, συρφετός,
γυρεύοντας όμοιοκαταλήξια.
Μιά τόσο εύγενικά φιλοδοξία
έγινε τής ζωής μας ό σκοπός.

‘Αλλάζουμε με ήχους και συλλαβές
τά αισθήματα στη χάριτην καρδιά μας,
δημοσιεύουμε τά ποιήματά μας,
γιά νά τινδοφορούμεθα ποιητές.

‘Αφήνουμε στό άγέρι τά μαλλιά
και τή γραβάτα μας. Παίρνουμε πόζα.
‘Αυτόπορη νομίζουμε πρόζα
των καλών άνθρώπων τή συντροφιά.

Μόνο γιά μās υπάρχουν του Θεού
τά πλάσματα και, βέβαια, όλη ή φύσις.
Στη Γη γιά νά στέλνουμε άντακτοκρίσεις,
άνεβράχουμε στ’ άστρα τ’ ουρανού.

Κι άν πειναλέοι γυρνάμε όλημερίς,
κι άν ξεφυγούμε κάτου άπ’ τά γεφύρια,
έπείσαμε θύματα έξιδαστήρια
του «περιβάλλοντος», τής «έποχής».

[ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ]

Οι υπάλληλοι όλοι λιώνουν και τελειώνουν
σάν στῆδες δύο δύο μέσ στα γραφεία.
(‘Ηλεκτρολόγοι θά ‘ναι ή Πολιτεία
κι ό Θάνατος, που τους άναενώνουν.)

Κάθονται στις καρέκλες, μουτζουρώνουν
άθωα λευκά χαρτιά, χωρίς αίτια.
«Σύν τη παρούση άλληλογραφία
έχομεν τήν τιμήν» διαβεβαιώνουν.

Και μοναχά ή τιμή τους άπομένει,
όταν άνηφορίζουνε τους δρόμους,
τό βράδυ στις όχτώ, σάν κουρνιασμένοι.

Παίρνουν κάστανα, σκέπτονται τους νόμους,
σκέπτονται τό συνάλλαγμα, τους όμους
σηκώνοντας οι υπάλληλοι οι καημένοι.

[Ο ΜΙΧΑΛΙΟΣ]

Τό Μιχαλιό τον πήρανε στρατιώτη.
Καιμαρωτά ξεκίνησε κι όραία
μέ τό Μαρή και μέ τον Παναγιώτη.
Δέ μπόρεσε νά μάθει καν τό «έπ’ όμου».

“Όλο έμουργιμούριζε: «Κύρ Δεκανέα,
άσε με νά γυρίσω στό χωριό μου».

Τόν άλλο χρόνο, στό νοσοκομείο,
άμίλητος τον όβρανό κοιτούσε.

‘Εκάρφανε πέρα, σ’ ένα σημείο,
τό βλέμμα του νοσταλγικό και τρώο,
σά νά ‘λεγε, σά νά παρακαλούσε:

«‘Αφήστε με στό σπίτι μου νά πιάω».

Κι ό Μιχαλιδς έπέθανε στρατιώτης.

Τόν ξεπροβόδιεσαν κάτι φαντάροι,
μαζί τους ό Μαρής κι ό Παναγιώτης.

‘Απάνω του σκεπάστηκεν ό λάκκος,
μά του άφησαν άπέξω τό ποδάφι:

‘Ηταν λίγο μακρής ό φουκαράκος.

ΥΠΟΘΗΚΑΙ

“Όταν οι άνθρωποι θέλουν να πονεΐς, μπορούν με χίλιους τρόπους. Πίξε το όπλο και σωριάσου προηγή. Όταν άκούσεις ανθρώπους,

“Όταν άκούσεις ποδοβολητά λύκων, ὁ Θεός μαζί σου! Ξαπλώσου χάμου με μάτια κλειστά και κράτησε τήν πνοή σου.

Κράτησε κάποιον τότε μυστικό, στον πλάτῃ κόσμο μιὰ θέση. “Όταν οι άνθρωποι θέλουν τὸ κακό, τοῦ δίνουν ὄψη ν’ ἀρέσει.

Τοῦ δίνουν λόγια χρυσά, που νικούν με τήν πειθῶ, με τὸ ψέμα, ὅταν [οἱ] ἄνθρωποι διαφιλονικούν τὴ σάρκα σου και τὸ αἷμα.

“Όταν ἔχεις μιὰ παιδική καρδιά και δὲν ἔχεις ἓνα φίλο, πήγαινε βάλε βέρα στὰ χλαδιά, στὴ μπουτονιέρα σου φύλλο.

“Άσε τὰ γύναϊα και τὸ μαστροπὸ Λαό σου, Ρῶϊμε Φιδύρα. Σὲ βάραθρο πέφτοντας ἀγριωπτό, κράτησε σκῆπτρο και λύρα.

ΩΡΑ ΣΠΕΙΡΟΧΑΙΤΗ

Ἦταν ὠραία ὡς σύνολο τὰ ἐπιστημονικά βιβλία. οἱ αἰματοχρωμες εἰκόνες τους, ἡ φιλν, που ἀμφιβολία κοιτάζοντας ἐνέλα μυστικά, ὠρατο κι ὅ,τι μᾶς ἔδιναν τὰ φευγαλέα της χελίη...

Τὸ μέτωπό μας ἔκφρασε τόσο ἀπαλῶ, με τόσο ἐπιμονή, που ἀνοιξαμε γιὰ νά ἴμπει σὰν κυρία ἡ Τρέα στὸ κεφάλι μας, ἔπειτα νά κλειδώσει. Τώρα ἡ ζωή μας γίνεται ξένη, παλιὰ ἱστορία.

Τὸ λογικό, τὰ αἰσθήματα μᾶς εἶναι πολυτέλεια, βάθος, και τὰ χαρίζουμε τοῦ κάθε σκετοῦ. Κρατοῦμε τήν παρόρμηση, τὰ παιδικά μας γέλια, τὸ ἐνστικτο ν’ ἀφηνεόμεθα στὸ χέρι τοῦ Θεοῦ.

Μιὰ κωμωδία ἡ πλάση Του σὰν εἶναι φρικαλέα. Ἐχεινος, που ἔχει πάντοτε τήν πρόθεση καλῆ, εὐδόχησε στὰ μάτια μας νά κατεβάσει αὐλαία —ῶ, κωμωδία! — τὸ θάμπωμα, τ’ ὄνειρο, τήν ἀχλὺ.

...Κι ἦταν ὠραία ὡς σύνολο ἡ ἀγορασμένη φιλν, στὸ δειλὸ αὐτὸ τοῦ μακρινοῦ πέτρα χειμῶνος, ὅταν, γελώντας αἰνεγματικά, μᾶς ἔδινε τὰ χελίη κι ἔβατε τὸ ἐνδεχόμενο, τήν ἀβυσσο που ἐρχόταν.

ΔΕΑΦΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Στους Δελφούς ἐμπετήθησε τὸ πνεῦμα δύο Ἑλλιάδων. Ὁ Αἰσχύλος πάλι ἐξύπνησε τήν ἠχώ τῶν Φαιδριάδων. Lorgnons, Kodaks, opérateurs, στου Πορηθέα τὸν τόνο ἔδωσαν ἰδιαιτέρο, γραφικότερο τόνο.

"Ενας λυγμός ἐκίνησε τ' ἀπίθανα αὐτὰ πλόγη.

Κι ὅταν, χωρίς νά πέσει αὐλάα, ἡ δμηγυρίς διελύθη,
τίποτε δὲν ἐτάρασσε τὴν ἐσθῆ ἔκεί πέρα
σινή. Κάποιος γυραετὸς ἔσχισε τὸν αἰθέρα...

Ἐπρόδωσαν τὴν ἀρετὴ κι ἦρθαν οἱ ἔσχατοι πρῶτου.

Μὲ χρῆμα παίρνεται ἡ καρδιά κι ἀποτιμᾶται ὁ φίλος.
"Αν ἄλλοτε ἀντιφεγγίζε στὸ νοῦ, στὰ μάτια, σ' ὄ,τι,
εἶναι ἡ ζωὴ πιὰ σκοτεινὴ κι ἀνέφικτη σὰ θώλος,
εἶναι πικρία στὸ χεῖλος.

Νύχτα βαθιά. Μὲ πνεῦμα ὀργῆς ἔσπρωξα τὸ κρεβάτι.

"Ανοίξα ρίς ἀραχιασμένες κάμαρες. Κάμα
ἐλπίς. Ἄπ' τὸ παράθυρο, τοῦ τελευταίου διαβάτη
εἶδα τὴ σκιά. Κι ἐφώναξα στυγρὰ τὴν ἡσυχία:
«Δυστυχία!»

Ἡ φριχτὴ λέξη μὲ φωτιά στὸν οὐρανὸν ἐγράφη.

Δέντρα τῆ θαχτυλοδειχτοῦν, δατέρια τὴν κοιτοῦνε,
ἐπιγραφή τὴν ἔχουνε τὰ στίβια κι εἶναι τόφοι,
ἀκόμη θὰ τὴν ἄκουσαν οἱ σκύλοι κι ἀλυχοῦνε.
Οἱ ἀνθρωποὶ δὲν ἀκούνε;

Ἡ ΠΕΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ

(Πηνελόπειάδης)

"Ἐχει πιὰ δύσει ὁ ἥλιος τοῦ χειμῶνα,
καὶ γρήγορα, σὰ θέατρο, σκοτεινιάζει,
ἢ σὰ νά πέφτει πέτλο σὲ μιὰ εἰκόνα.

"Ἄλλο δὲ βρῖσκει ὁ ἀνεμος, ταραῖζει
μόνο τ' ἀγκάθια στὴν πεδιάδα ἄλη,
μόνο κάποιο χαρτί σ' ὄλη τὴ φύση.

Μὰ τὸ χαριτωμένο περιβόλι
ἀλμα καὶ δάκρυα τὸ ἔχουε ποτίσει.

Ἄδιάκοπα τὰ δέντρα ξεκινούνε,
κι οἱ πέτρινοι σταυροὶ σκίζουν σὰ χέρια
τὸν οὐρανὸ πού σὴνερα περνοῦνε,
τὸν οὐρανὸ πού εἶναι χωρίς δατέρια.

(Ὀραῖο, φριχτὸ καὶ ἀπέριττο τοπίο!)

Ἐλαιογραφία μεγάλου διδασκάλου.

"Ἄλλὰ τοῦ λείπει μιὰ σειρά ἐρειπίων
κι ἡ ἐπίσημος ἀγγόνη τοῦ Παγκάλου.)

ΜΙΚΡΗ ΔΙΣΥΜΦΩΝΙΑ ΕΙΣ Α ΜΕΙΖΟΝ

"Α! χύπρε, χύπρε Μαλακάσση,
ποιὸς θὰ βρεθεῖ νά μᾶς δικάσει,
μικρὸν ἐμὲ κι ἐσᾶς μεγάλο,
ἴδια τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο;

Τοὺς τρόπους, τὸ παράστημά σας,
τὸ θεατρικὸ μεϊδιάμά σας,
τὸ monodie τοῦ σᾶς βογθάει
νά βλάτετε μόνο στὸ πλάι
καὶ μόνο αὐτοὺς νά χαϊβεῖτε
ὄσοι μοιάζουν ἀριστοκραταί,
τὴν περιποιημένη φάτσα,
τὴν ὑπεροπτικὴ γκαριμάτσα
ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά νά βάλει
τῆς ζυγαριάς, κι ἀπὸ τὴν ἄλλη
πλάσטיγγα νά βροντήσω κάτου,
μισητὸ σκηνώμα, θανάτου
ἄθυρμα, συντριμμένο βάζον,
ἐγώ, χυμβάλον ἀλαλάζον.
"Α! χύπρε, χύπρε Μαλακάσση,
ποιὸς τελευταῖος θὰ γελᾶσει;